

Nationaal park
Talamaya.

Qué bonito!

Gigantische watervallen, *never ending city* Buenos Aires en natuurlijk de tango. Argentinië stond al jaren op de vakantie-wishlist van journalist Martine. De grootste bezienswaardigheid bleken zij en haar vriend zelf bij zich te hebben: de hoogblonde Neil van anderhalf.

door Martine Bruynooge | foto's privébezit

Tango dansen op straat in de
wijk San Telmo, Buenos Aires.

Soms is het net Peru.

Iguazú Falls.

reisspecial

Even 'socializen' in een
dorpje langs Route 40.

In je bed kun je
ook spelen.

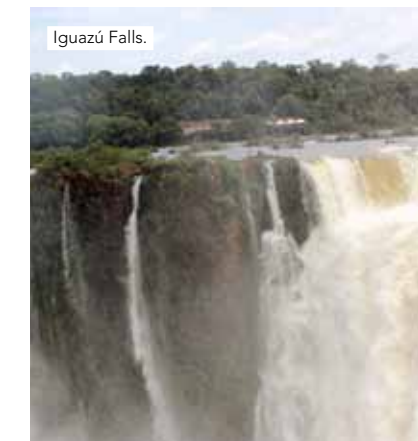
Buenos Aires aankwamen. Natuurlijk dropte de taxichauffeur ons vervolgens op het verkeerde adres, waardoor we een uur moesten wandelen naar ons appartement. Daar aangekomen, waren we zo moe dat we niet scherp meer waren. De volgende dag bleek onze peperdure camera foetsie. Die ochtend begon Neil bovendien veel te vroeg aan de dag. Om zeven uur gingen we een ontbijtje kopen en... was ik de sleutel vergeten. Aangezien nummer drie met oordoppen in en zijn telefoon uit op bed lag, hoorde hij de bel niet. Vier uur lang draalden Neil en ik door de onbekende stad, waar niemand Engels bleek te spreken. En de volgende dag kreeg Neil koorts, veroorzaakt door een keelontsteking. Murphy waakte keihard over ons. Toch was Buenos Aires geweldig. We genoten van de tango, die mensen er op straat dansen, de diertuin, het zwembad, de wereldberoemde biefstuk en de wijn. We bezochten het graf van Evita en shopten.

Ik had me voorgenomen om dit jaar eens niet op de bonnefooi te gaan reizen. Het leek me zalig om vanaf dag één precies te weten waar we de rest van de vier weken in Argentinië zouden zijn. Niet iedere avond in de *Lonely Planet* op zoek moeten naar een geschikte plek voor de volgende dag, dát is pas vakantie!

Vrienden die met zo'n gedegen voorbereiding op reis gingen, waren in mijn ogen altijd bewonderenswaardig volwassen. Al maanden glommen hun ogen van de voorpret, en dan moesten ze nog. Dubbel zo veel plezier voor hetzelfde geld! Een reisplan maken, leek me bovendien voor Neil ideaal. Ik zou in Nederland alvast advies kunnen inwinnen over geschikte regio's (zonder gele koorts of malaria) en binnenlandse vluchten boeken (Argentinië is gróót) die een beetje rondom zijn middagslaapje vielen. De realiteit was lastiger. Hoe kon ik thuis al weten hoe onze peuter zou reageren op de overgang van -6 °C naar +30 °C? Op het eten? De vlucht? En waar gingen we precies naartoe? Na vier weken voorbereiding was er, behalve de vliegtickets, twee prikken (gele koorts en hepatitis A-B) en een appartement in Buenos Aires, niets geregeld en zo belandden we toch tamelijk onvoorbereid in een snikheet land. **De eerste week werd, laten we het positief houden, een uitdaging.** De vlucht bijvoorbeeld, was best pittig. Na veertien uur en negenhonderd afleidingstrucjes (iPad, stickerboekje, auto, flesjes melk, rondjes lopen) was Neil overprikkeld en waren wij moe, heel moe, toen we in

Buenos Aires aankwamen. Natuurlijk dropte de taxichauffeur ons vervolgens op het verkeerde adres, waardoor we een uur moesten wandelen naar ons appartement. Daar aangekomen, waren we zo moe dat we niet scherp meer waren. De volgende dag bleek onze peperdure camera foetsie. Die ochtend begon Neil bovendien veel te vroeg aan de dag. Om zeven uur gingen we een ontbijtje kopen en... was ik de sleutel vergeten. Aangezien nummer drie met oordoppen in en zijn telefoon uit op bed lag, hoorde hij de bel niet. Vier uur lang draalden Neil en ik door de onbekende stad, waar niemand Engels bleek te spreken. En de volgende dag kreeg Neil koorts, veroorzaakt door een keelontsteking. Murphy waakte keihard over ons. Toch was Buenos Aires geweldig. We genoten van de tango, die mensen er op straat dansen, de diertuin, het zwembad, de wereldberoemde biefstuk en de wijn. We bezochten het graf van Evita en shopten.

Toen Neil op dag zeven weer topfit was, boekten we een binnenlandse vlucht naar Iguazú, op de grens met Paraguay en Brazilië. Daar storten maar liefst 270 watervallen (van klein tot enorm groot) over een lengte van een paar kilometer in een kolkende rivier. Natuurgeweld zoals je het zelden ziet. Het regenwoud is er knalgroen, aapjes lopen vrij rond en het is er altijd warm; dit was de perfecte plek om écht aan onze vakantie te beginnen. Neil voelde ►

Iguazú Falls.

Booking: 5942
Mutation: NL
Page: 81
Issue: Mama Magazine 2014/1
Size: 75.000 x 287.000 mm
Bleed: 5.000 mm x 5.000 mm

Bouw jullie eigen reis
www.riksjakids.nl

Overall zijn verse empanadas en broodjes te koop.

Het is hier net de Grand Canyon.

zich als een vis in het water in deze jungle en genoot van de dieren én van de mensen. Want hier in het binnenland ontdekten wij het echte Zuid-Amerika, en de *locals* ontdekten óns. In Buenos Aires was Neil nog 'gewoon' een peuter, nu viel hij met z'n blonde krullen en blauwe ogen op. Overall waar we vanaf dat moment kwamen, werden we vrolijk begroet met: "Qué bonito!" , wat zoveel betekent als: "Wat een schatje!" Caissières in de supermarkt, stewardessen, opaatjes, studentes en andere wildvreemden knielden en masse bij z'n buggy neer; Neil werd overladen met snoepjes en knuffels. En hij vond het leuk! "¡Hola!", zei hij dan terug, driftig zwaaiend.

In Iguazú kregen we de smaak van het reizen te pakken. De hotels bleken perfect en er was keus genoeg, ondanks dat we in januari reisden: hoogseizoen in Argentinië. Na een paar dagen watervallen vlogen we naar het koloniale Salta, in het noordwesten, waar we een auto huurden. Het was alsof we in een ander land belandden: hier was het droog en bergachtig en waanden we ons soms in Peru. Ten noorden van Salta waren in elk dorpje markten met

felgekleurde, geweven kleden en gebreide truien van lamawol. De kinderen hadden brede gezichtjes en lieve mutsjes op. In het zuiden van Salta reden we door bergen in alle kleuren van de regenboog (even googelen op Quebrada de Cafayate), die ons deden denken aan de Grand Canyon in de VS en in Cafayate, de hoofdstad van de witte wijn, waanden we ons in Italië. De Argentijnse Torrentes is de beste witte die we ooit hebben geproefd. Na anderhalve week toeren langs de mooiste dorpjes en door lege landschappen, met overall loslopende paarden en ezels langs de weg, merkten we dat we verliefd waren geworden op Argentinië. En op onze manier van reizen, de *roadtrip*. 's Ochtends reden we na het ontbijt een paar uurtjes en uiterlijk rond een uur of vier 's middag checkten we in bij het hotel van die nacht. Als we volgens een strikt ritueel waren geïnstalleerd, trokken we een wijntje open, aten we in het restaurant bij het hotel en speelde of zwom Neil nog wat. 's Avonds kletsten we met andere gasten of lazen we een boek en zochten we een hotel voor de volgende nacht op Tripadvisor. Toen wisten we dat we niet meer naar het zuiden zouden vliegen om de gletsjers te zien, maar lekker *laid-back* via de Route 40 zouden doorrijden naar Mendoza, een paar dagen rijden ten zuiden van Salta.

En zo hadden we toch de vakantie waarvan ik dacht dat hij echt, echt niet relaxed zou zijn met een kind van anderhalf. Onze toverformule? Nou, dat strikte ritueel. Steeds als we ergens aankwamen, zetten we Neils Nomad-tentje alias bed op, stalden z'n speelgoed uit, probeerden de plafondventilator uit (vraag me niet waarom, maar dat werd een hobby van Neil) en bleven een uurtje in de (buurt van de) kamer. Zo wist hij precies dat dit z'n nieuwe huis-voor-één-nacht zou zijn. Het werkte als een trein. We konden trouwens nog veel meer doen waarop ik niet had gerekend, zoals paardrijden met Neil erbij. Ook hebben we een avond de tango gedanst, terwijl een nichtje van een aardige hotelbaas babysitte op Neil. Als iemand vooraf had gezegd dat ik dát zou doen, had ik 'm voor gek verklaard. Blijkbaar verleg je je grenzen gemakkelijk als je aan het reizen bent, kind of geen kind. Niet dat dat altijd makkelijk ging hoor, eerlijk is eerlijk. In Argentinië heb je prima wegen, maar belabberde voorlichting onderweg. Op een dag na een regenachtige nacht stuitten we op een modderige weg; we kwamen muurvast te zitten. En daar stonden we, in *the middle of nowhere*, heel bang te zijn (vooral ik). Voor even, want uit het niets kwam er een busje met werklui, die zonder iets te zeggen met z'n allen uitstapten en onze auto zó op het droge duwden.

Enmaal terug in Nederland, kwam overigens pas de grootste uitdaging. Neil zwaaide in de Albert Heijn naar iedereen, maar niemand zwaaide terug. En op de crèche was hij weer een van de velen. Dat was pas echt een cultuurshock. 🇳🇱

Goed om te weten

- ★ Martine legde een groot deel van legendarische Route 40 af, een van de mooiste routes ter wereld. De zoutvlakte in de buurt van Salta (openingsfoto) is een van de eerste wow-momenten onderweg.
- ★ Restaurants gaan pas om een uur of acht open, ook die bij een heel.
- ★ Zorg voor voldoende cash; de pinautomaten zijn regelmatig leeg.
 - ★ In tegenstelling tot wat reisgidsen en internet beweren: in Argentinië is praktisch overal wifi.
 - ★ Zorg voor een dik vest of een warme jas. De temperatuurverschillen kunnen enorm zijn.
- ★ Er wordt gewaarschuwd voor malaria en dengue, een door muggen overgebrachte virusziekte. Neem genoeg DEET mee, maar maak je niet te veel zorgen. Neil heeft welgeteld één muggenbult gehad.
 - ★ Auto huren? Kies een 4x4. Een asfaltweg kan zomaar in een modderpoel veranderen.

Vast in de modder...

